

GÂNDIND LA CELE DE ODINIOARĂ

Prof. MANUELA MATITS

Sunt absolventă a Școlii Normale „Eftimie Murgu” Timișoara, profil învățători-educatoare și a Universității de Vest, Facultatea de Litere, Filozofie și Istorie, secția Teologie Ortodoxă-Limba și Literatura Română.

Sunt profesor pentru învățământ primar la Școala Gimnazială Săcălaz de când am terminat liceul pedagogic.

Am intrat prima la facultate. Am fost o studentă oarecum atipică pentru perioada respectivă pentru că am lucrat ca învățătoare în cei patru ani de facultate.

Nu mi-a fost deloc ușor să îmi fac orele de dimineață, cu copiii ca învățătoare și pe urmă să fug la cursuri, de la ora 12.30-13.00, până seara târziu.

Pentru faptul că lipseam de la cursurile de dimineață, am făcut teme în plus pentru ca absențele să nu îmi afecteze situația școlară la facultate.

Am avut parte de profesori buni, care au înțeles faptul că lucrez... Acest lucru nu m-a împiedicat să obțin note foarte bune la examene. Am fost bursieră de merit în toți anii de facultate.

Trebuie să recunosc că mi-a plăcut foarte mult ce am făcut și consideram că trăiesc un lucru frumos înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă nu mi-a fost ușor.

Am legat prietenii frumoase în anii studenției, eram cu colegii ca frații. Timp de doi ani, am organizat un grup de colegi ai mei în cadrul unui voluntariat la unul din orfelinatele din Timișoara. Experiențele copiilor abandonati de părinți m-au afectat pentru totdeauna. Pentru ca acei copii să nu se atașeze de noi, voluntarii, eram trimiși de fiecare dată la alte grupe. M-au impresionat profund suferințele din cauza lipsei de iubire părintească a acelor copii. Am văzut ce înseamnă avitaminoza sufletească la acele sufletele nevinovate, care suspinau și tânjeau doar (ca) să fie iubiți și ținuți în brațe. De fiecare dată când ajungeam acasă plângeam mult.

Mi-a plăcut foarte mult viața de studentă. Chiar dacă aveam un program extrem de aglomerat, îmi făceam timp să merg cu colegii mei la operă, la concerte la filmonică, la filme. De citit, citeam mult... Selectam ce îmi plăcea să citesc, să fac. Mă bucuram de tot ce era frumos în jurul meu.

Sesiunea era foarte grea, deoarece eu lucram de dimineață și nu aveam timp să învăț decât seara și în week-end-uri. Nu mi-am luat niciodată concediu pentru studii, deși aveam dreptul... Preferam să vin la școală și să lipsesc doar în ziua în care aveam examen, fiind înlocuită atunci de o colegă pensionară.

Nu mi-a fost ușor, nu am curajul să îndemn să facă cineva ca mine, pentru că este extrem de dificil. Eu sunt genul perfecționistului și mi-am impus ca tot ce fac să fie cât mai bine. Nu regret nicio zi din acei ani, dimpotrivă, m-aș întoarce oricând în acea perioadă.

Mulți din colegii mei sunt preoți sau profesori de religie.

Chiar dacă foarte mulți ani am ales un alt drum, Dumnezeu a fost mereu prezent în viața mea.

Actualmente, sunt director la Școala Gimnazială Săcălaz, sunt căsătorită și am doi copii pe care-i iubesc enorm.

Am iubit copiii de când mă știu, privirea lor m-a supus întotdeauna nevoilor lor. Încerc prin ceea ce fac să am grijă de ei, să îmbunătățesc condițiile în care învață. Sper din suflet ca ei să țină minte că au cunoscut în copilăria lor oameni de treabă.